

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

בפני כב' השופט שמאי בקר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד כהן שדה ופרחי

המאשימה

נגד

עמרי ינוס
ע"י ב"כ עו"ד טננבלט

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע בעבירה של כניסה לשדה המשחק, בניגוד להוראת סעיף 16 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח - 2008 (להלן: "**חוק איסור אלימות בספורט**" או "**החוק**"), לאחר שבתום הדרכי התל אביבי בין מכבי להפועל תל אביב, התפרץ לשדה המשחק.

מכבי תל אביב ניצחה באותה התמודדות 1-0, והנאשם, אוהד הפועל תל אביב, לא ראה בעין יפה את התוצאה, ומכאן צעד המחאה הפלילי שנקט שבא לידי ביטוי בהתפרצות לכר הדשא. יתר הנסיבות כתובות עלי הכרעת הדין מיום 30.5.12.

2. הנאשם הוא בחור צעיר, שאך התגייס לצה"ל, והוא נטול עבר פלילי. ההגנה עתרה, איפוא, לקבלת תסקיר אשר יבחון אי-הרשעתו, אולם בהחלטה מנומקת מיום 4.6.12 מצאתי לדחות הבקשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

לא אחזור על אותה החלטה כאן, אולם בתמצית אזכיר, כי סברתי שאי-לקיחת האחריות מצד הנאשם (ענין שבא לידי ביטוי בגרסאותיו השונות ובאופן ניהול התיק) אינה מתאימה למבוקש על ידו. לכך הצטרפה ההשקפה לפיה האלימות במגרשי הכדורגל הפכה ל"מכת מדינה", וזו מחייבת גישה מחמירה, אשר אינה עולה בקנה אחד עם אי-הרשעה. על כן, מן הטעמים המצטברים דלעיל מצאתי שהמקרה דנא אינו מתאים לשקול אי-הרשעה.

3. הצדדים נפנו אם כן לטעון לעונש, כאשר התביעה עתרה למאסר על תנאי ולקנס, וההגנה ביקשה להקל, אף לשקול שוב את נושא אי-ההרשעה.

4. ההגנה העלתה על נס את היותו של הנאשם כדורגלן מוכשר בעצמו; בעל תעודת בגרות מלאה, וכמובן את היותו טירון שהתגייס לצה"ל, והוא נעדר כל עבר פלילי. מנגד עמדה התביעה על הפוטנציאל להתלקחות אלימה כתוצאה מעצם הירידה לכר המשחק, כאשר הרוחות סוערות אצל השחקנים שזה אך סיימו את ההתמודדות ביניהם, כאשר ברקע אוהדים שיכורי נצחון, מחד גיסא, ומולם מחנה מאוכזב, שבמקרה דנא - אין מחלוקת - סירב, לפחות בחלקו, לקבל את רוע הגזירה, הלוא הוא ההפסד ב"דרבי", ועל כן החל להתפרע ביציע, הכל כמפורט בהכרעת הדין.

5. לאחר ששמעתי את הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי התביעה כבר הקלה עם הנאשם, שכן חרף העובדה שהעונש המקסימאלי על העבירה אותה ביצע הנאשם עומד על שנת מאסר, לא עתרה המאשימה ולו ליום של מאסר בפועל, אף לא על דרך של עבודות שירות.

6. טוב עשתה התביעה בשנסה מותניה אל מול הגל העכור שידע הכדורגל הישראלי, בזמן האחרון, ובעונת המשחקים האחרונה בפרט, במגרשים השונים, לרבות ב"דרבי" עצמו. יש לברך על המדיניות החדשה של התביעה, אשר החליטה לאסור מלחמה על האלימות במגרשים, ובתוך כך - הגשת כתבי האישום בהליך מזורז, עד שגזר דין ניתן - לאחר ניהול הוכחות - תוך חודשים ספורים מאז האירוע נושא כתב האישום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

7. אכן, הגיע העת לשים סוף לאלימות חסרת הפשר המשתוללת במגרשי הכדורגל ובסביבתם. קשה להשתחרר מן התחושה כי האוהד האלים סבור משום מה, כי - בפראפרזה - מה שקורה ב"בלומפילד" או ב"טדי", רק למשל, נשאר ויישאר שם, וכי התנהגות פלילית במסגרת אירועי ספורט הינה ענין שבפולקלור או משובת - נעורים גרידא, ולא היא.

וועדות שונות שהוקמו, טורי עיתונים ופובליציסטיקה, תחינת בעלי הקבוצות ואף עצם חקיקת חוק איסור אלימות בספורט - כל אלו לא הועילו, וליבו של אוהד הכדורגל הישראלי האלים - גס בכל אלה, והוא בשלו.

הגיעה איפוא העת לנער את האבק מעל החוק, ובדומה לגישה האירופאית, האנגלית ליתר דיוק, ליישמו לשם מיגור האלימות המשתוללת במגרשי הכדורגל, באמצעות הבאה לדין, ענישה והרתעה, על מנת שידעו נא האוהדים האלימים: מה שקורה בבלומפילד – עלול בהחלט להסתיים ב"מעשיהו".

8. אין המדובר בתקדים, וכבר היו דברים מעולם. כל מי ששיחק לו מזלו ונכת, בשני העשורים האחרונים במשחק כדורגל באנגליה, בוודאי חזה ביותר מסבתא אחת או שתיים, הפוסעות יד ביד עם נכדיהן, נטולות דאגה, אל המגרש הסמוך, על מנת לאהוד ולתמוך בקבוצה המקומית, ללא שמץ מורא או פחד. והלב נחמץ - מדוע לא בישראל? כיצד הצליחו האנגלים למגר ולהרחיק את הבריונים, פעם חלק אינטגרלי ממגרש הכדורגל האנגלי, מן העין? התשובה מצויה, כאמור, בחקיקה מתאימה וביישומה הבלתי מתפשר.

9. יפים לענייננו דבריו הנכוחים של עלי מוהר ז"ל, פזמונאי, ובעצם איש אשכולות תל אביבי ואוהד "הפועל" ידוע, במסגרת טורו המיתולוגי "בשער" ("העיר", 31.5.2001), כאשר התייחס לפציעתו האנושה של הנער אמיר ראנד ב"חגיגות" האליפות הספונטאניות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

באצטדיון בחיפה, באותה העת, ולקשר שבין הכדורגל הישראלי והאלימות הטבועה בחלק מאוהדיו, כהאי לישנא:

"הכדורגל הוא אהבת ילדות, אהבה ראשונה. אומרים שהאהבות האלה הן החזקות ביותר. אי אפשר להיפטר מהן. גם אם מתמתנות הן נשארות רדומות בגוף, מחכות למגע הנכון שיעיר אותן לתחייה. אז מתברר שהן לא איבדו מעוצמתן. מי ששיחק כדורגל, אהב כדורגל, הלך עם אבא למגרש בגיל שש, לעולם יאהב כדורגל, ולעולם יתרגש שהוא עולה במדרגות האיצטדיון ומגלה לפתע כר דשא נהדר, מואר באור שמש של אחר הצהריים רחב לאין קץ.

השאלה היא אם הברית רבת העוצמה הזאת, שנכרתה בימי הילדות, תחזיק מעמד מול קולות מטרידים העולים ותוקפים אותה בעוצמה לא פחותה. הקולות האלה עלו באוזני השבוע ואמר בערך כך: 'אולי די? אולי מספיק כבר? אתה לא מתבייש? כמה זמן תמשיך לאהוב את המשחק הזה, שמושך אליו את הטיפוסים הנתעבים ביותר ומעוררי הדחפים הגועליים ביותר ואת היצרים הפרועים ביותר? הרי ביציע הכדורגל מסתובבים אנשים איומים, אלימים, פראי אדם, חיות אדם, וזאת עוד לפני שהם הפכו לעדר עיוור שרומס את הכל בדרכו...

'וזהו אף פעם לא רק בריונות, ולא רק אלימות, כי לאלו מצטרפת, בל נשכח זאת אף לרגע, גם הטפשות הצרופה. כי מי היו אלה בשבת בחיפה אם לא טיפשים מטופשים, מטומטמים שאינם יכולים לחכות עוד שבע דקות לאליפות שלהם? ושלא יספרו לנו סיפורים על אובדן עשתונות ושמחה שאינה יודעת גבולות; שמחים הם גם אוהדי בולטון, ליברפול ובאיירן, אבל יש להם תבונה מספקת לחכות עד שריקת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

הסיום, וגם אחריה לא להשתולל כפראים. ואולי אין זו תבונה כי אם פשוט ההרגל לכבד את החוק, ולו יהיה זה רק חוקו של הכדורגל. אצלנו אין הרגל כזה, ולכן יש הלוויות אחרי חתונה בירושלים ופצועים בסופו של משחק כדורגל בחיפה...".

(ההדגשה אינה במקור).

10. הגיעה העת, איפוא, ללכת בדרכן של ליברפול, בולטון או מינכן. המחוקק חוקק את החוק המתאים, והנה - יש לו השיניים הצריכות להתרעה; המשטרה והתביעה ערוכות¹, והוכיחו כי הן יודעות להפשיל שרווליהן נוכח האלימות הגואה; ועתה - אף בית המשפט סבור כי אין מנוס, והגיעה העת לומר - בכלים המשפטיים העומדים לרשותנו - לומר "לא עוד!".

11. ודוק: להבדיל מפשיעה "רגילה", יש לאלימות הספורטיבית – אוקסימורון מובהק – "נקודת תורפה". שלא כמו האלימות במשפחה, למשל, או עבירות הסם והרכוש, שדומה כי תמיד יהיו עימנו, ברמה כזו או אחרת, הרי שהאלימות במגרשים איננה גזירה משמיים. אלימות הספורט היא בעיקר נחלתם של אנשים המכונים נורמטיביים, כדוגמת הנאשם דכאן, ומכאן שבוודאי תהיה רגישה יותר לענישה הרתעתית מאחיותיה בדוגמאות לעיל.

רוצה לומר, בפשטות ובהירות: מאסר בפועל, ולו לחודש ימים, לפורע החוק הבא שירהיב עוז לרדת אל כר הדשא, ירתיע - בבחינת ייראו וייראו - את האוהדים ה"שרופים" ביותר, עת יסברו כי הם חייבים, פשוט חייבים, להביע את מחאתם בפני השופט או השחקנים, פנים אל פנים.

¹ גם אם נדמה כי נסוכה בתביעה רוח מהוססת, כחוששת לקפוץ למים הקרים, והיא אך מושיטה רגלה, בזהירות, לבדיקת הטמפרטורה; ראו את נפקדותה של ההודעה בשולי כתב האישום, לפיה יכול והתביעה תעתור לעונש מאסר בפועל, ולו על דרך ביצוע עבודות שירות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

12. הואיל ושינוי מדיניות בכלל, ובענישה בפרט, צריך שיהא הדרגתי, בבחינת "אין עונשין אלא אם כן מזהירין", לא עומדת היום על הפרק ענישת הנאשם דנא על דרך גזירת מאסר בפועל.

אולם, מעתה והלאה, הרי שמן הראוי לראות בפסק דין זה את אותה האזהרה. ידעו נא האוהדים האלימים, כי החל מעונת המשחקים הבאה, יש ביד התביעה "קרט-בלאנש" להגיש כתבי אישום, בהליך מזורז, תוך מתן ההודעה המתאימה בשולי כתב האישום, לפיה בדעת התביעה לממש את אותה הענישה שאותה קבע המחוקק ביחס למי שיהין לרדת לכר המשחק או לנהוג בדרך אסורה אחרת, כאמור בחוק איסור אלימות בספורט.

סבורני, כי רק הרתעה ממשית תחזיר במשך הזמן את התום והשלום למגרשים, ועימם את האוהדים השקטים, שהדירו רגליהם משמה, בבחינת שומר נפשו - ירחק.

13. **תצא נא איפוא בת קול ותהדהד - כמאמר הקלישאה הנוהגת במתן אזהרות צופות פני עתיד כגון דא. או שמא, אולי טוב ומתאים יותר: מונף בזאת "כרטיס צהוב" לכיוון יציעי ה"קופסא", ה"אורווה", ה"שכונה", ה"מושבה", בלומפילד, טדי, וגם וסרמיל², לאמור, ראו הוזהרתם: המדינה לא תסבול עוד השתוללות חסרת רסן במגרשי הכדורגל, וחוק איסור אלימות בספורט - כשמו כן הוא - ייושם, ככתבו וכלשונו, על הפן העונשי הקובע בו, לרבות מאסר בפועל.**

14. **ומן הכלל אל הפרט.** על הנסיבות המחמירות של ביצוע העבירה עמדתי למעשה בהכרעת הדין. הנאשם פרץ לעבר המגרש, ורק תושייתו המיידית של שוטר שהיה במקום עצרה את מיאוצו לכיוון מרכז המגרש. לא ברור מה היתה תוצאת המפגש של אותו אוהד עם שופט או עם שחקן מכבי תל אביב, רחמנא ליצלן, אולם ברור כי הנאשם נקט ביוזמה פרטית, "נועזת", שלא כחלק מעדר אוהדים שנהר למגרש.

² לקורא שאינו מצוי בהוויה הספורטיבית: אלה שמות אצטדיוני כדורגל, בהווה ובעבר הקרוב. הסליחה עם האצטדיונים שלא נזכרו. למותר לציין, כי האמור לעיל חל גם עליהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

לדידי עובדת היותו של הנאשם שחקן כדורגל בעצמו מהווה דווקא נסיבה לחומרה, שכן מי כמוהו אמור להבין ולדעת אל נכון, כי אין לאוהדים מקום על כר הדשא.

מאידך גיסא, היעדר העבר הפלילי, והגיוס הטרי לצה"ל, מדברים בזכותו של הנאשם.

15. התביעה ביקשה שיוטל על הנאשם מאסר על תנאי וקנס. אין לי ספק כי עובדת היותו של החוק חדש יחסית, והוא אינו לחם חוקו של התובע המשטרתי, הוא שהביאו לכלל שגגה כאמור.

במה דברים אמורים? סעיף 19 לחוק קובע, תחת הכותרת "הרחקה או הגבלה לאחר הרשעה", כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה הקשורה לספורט, **ייתן** בית המשפט שהרשיעו צו להרחקתו לפי סעיף 18(א)(1) לתקופה שלא תעלה על חמש שנים, **אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת, מנימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטתו**; בסעיף זה, "הורשע" - לרבות מי שנקבע שביצע את העבירה". (ההדגשות שלי - ש.ב.).

אמור מעתה: חוק איסור אלימות בספורט מורה לבית המשפט, למעשה **מחייבו**, ליתן צו הרחקה, אלא אם יש עמדי בית המשפט טעמים מיוחדים שיירשמו, להימנע מכך.

הנה כי כן, בין אם התכוון התובע, במכוון (כך נרמז בטיעונים לעונש על ידי הסנגור המלומד), ובין אם נשמט ממנו הדבר, אין בכך כדי להעלות או להוריד, שכן המחוקק חייב את בית המשפט שהרשיע פלוני בעבירת ספורט, ליתן נגדו צו הרחקה, בהיעדר נימוקים מיוחדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

15 יולי 2012

ת"פ 31887-04-12 מדינת ישראל נ' ינוס

הסנגור לא טען לנימוקים מיוחדים כאמור, וממילא איני סבור כי קיימים במקרה דנא נימוקים מיוחדים כאמור.

16. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך חודשיים, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור את העבירה בה הורשע, תוך 3 שנים מהיום.
- ב. ניתן בזה צו הרחקה נגד הנאשם, בהתאם להוראת סעיף 19 לחוק, לפיו מורחק הנאשם מכל משחק של קבוצת הפועל תל אביב בכדורגל, בית או חוץ, מילדים ועד בוגרים, בכל מפעל שהוא, לרבות משחקי אימון, למשך שנתיים מהיום. הנאשם לא יימצא במרחק הנופל מקילומטר אחד לפחות מכל מקום בו יתקיים משחק כאמור.
- ג. הואיל והנאשם חייל-קנס בסך 1,500 ₪, אשר ישולם עד ליום 15.8.12. לא ישולם הקנס - ייאסר הנאשם למשך שבוע ימים תחת הקנס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ב, 15 יולי 2012, במעמד הצדדים.

שמאי בקר, שופט